

Szakmai beszámoló

Ráthné Murányi Rita

2016 augusztus 1-19.-éig vettem részt Rómában a Torre di Babele nyelviskola által szervezett három hetes olasz nyelvtanfolyamán.

A nyelvi szintfelmérő alapján a legerősebb csoportba kerültem, ahol már nem vettünk nyelvkönyvet, hanem a felsőfokú nyelvvizsgának megfelelő témakörökről beszélgettünk, mint az oktatás, a munkanélküliség, az olasz kultúra és társadalom, történelem, stb. Mindehhez hozzávettük a mai olasz nyelvi fordulatokat is. Az első két héten egy tanárom volt, aki Rómában tanít történelmet és filozófiát egy középiskolában, majd egy másik tanárral zajlott az utolsó hetem. A tanfolyamon sokféle országból érkeztek diákok. Voltak Taiwanról, Japánból, Belgiumból, Angliából, Ausztriából, Izraelből és Svájcban is. Nagyon érdekes volt megismerkedni a többiekkel, mert sok mindent megtudtam az országukról, amit addig nem ismertem. Az iskola körülbelül 10 perc sétára volt a szállásomtól, így a minden napos iskolába járás nem okozott problémát. Reggel 9 órakor kezdődött a tanítás és 12.30-ig tartottak az órák hétfőtől péntekig, a hétvégéken pedig lehetőség volt hosszabb kirándulásokat tenni. Hétköznap délutánonként az iskola szervezett programokat, amiken nagyon szívesen vettem részt. Voltam kétszer is Róma belvárosában vezetett városnézésen, egy esti lézeres előadáson, a Cézár Fórumán, meglátogattam Ostia Antica-t, a római kori kikötővárost és a Pantheont az iskola szervezésében. Szinte minden délután és este Róma utcáit jártam, hogy végignézzem azt a sok műemléket, amivel ez a világváros rendelkezik, hétvégéken pedig kicsit távolabb is merészkedtem, mint Anzio, Nettuno, Nápoly és Ischia. A vonatközlekedés olcsó és kényelmes volt, így megtehettem, hogy egy nap mentem és jöttem. Sokat segített a környék felfedezésében és az olasz kultúra megismerésében az, hogy csakis kizárólag olaszul beszéltem a helyiekkel. Az emberek sokkal kedvesebbek és nyitottabbak voltak így velem, mint a turistákkal, akikből augusztusban zsúfolásig van Róma. A nyelvtudásom is a vártnál jobban fejlődött, a kommunikációs készségem látványosan javult olaszul. Szabadidőmben, amikor nem az iskolában voltam vagy várost néztem, újságokat olvastam és szakkönyveket vásároltam. Ezeket az írásos anyagokat a mai napig használom, sőt a tanfolyamon a tanárok által használt órai szakszókincset is lejegyzeteltem, hogy ha helyettesítenem kell mennem az olaszórákra, akkor folyékonyan tudjam olaszul megtartani az órát. Ezenkívül összeírom a kifejezéseket az olasz szakos kolléganőmnek, hogy ő is tudja használni az óráin. Érdekes volt meg tapasztalni, hogy a nápolyi dialektus mennyire különbözik a standard olasz nyelvtől. Amikor ketten ezzel a dialektussal beszéltek, nem értettem, csak amikor visszaváltottak a standard olasz nyelvre. Viszont ők gond nélkül megértettek engem. Ez a három hét anyanyelvi környezetben összekötve egy nyelvtanfolyammal nagyon meglendítette a nyelvtudásomat, motivált és felfrissített szakmailag. Úgy érzem most már nem fog olyan nagy problémát okozni, hogy helyettesítsem az olaszórákat, mint ezelőtt. A diákjaimnak is sokat meséltem az olasz kultúráról, és sokkal ambicionáltam lettem, hogy letegyem a felsőfokú olasz nyelvvizsgát, mint régebben. Be is iratkoztam egy budapesti nyelviskolába, hogy tovább fejlesszem a nyelvtudásomat. De nem csupán a nyelvtudásom javult, hanem azáltal, hogy személyesen láttam néhány társadalmi problémát, amellyel Olaszország küzd, mint a migráns probléma, ez elősegíti az angol haladó csoportjaimban való ilyen témakörök feldolgozását is.

Dunakeszi, 2016 augusztus 24.

Ráthné Murányi Rita

Beszámoló a bécsi kurzusról

A nyelviskolában kedvesen fogadtak, az adatok felvétele és a regisztrációs folyamat végén két csoportba lettünk osztva, az én csoportom az első héten délelőtt tanult, a második héten pedig délután. Az oktatás elején megkérdezték minket, hogy ki mivel szeretne foglalkozni, és ennek figyelembevételével alakították ki a tananyagot.

A szokásos bemutatkozó játékok következtek, itt is volt azért olyan, amit még nem ismertem, aztán „nekiestünk” a melléknévragozás kitérőalkalmazásának. A csoportban 5 lengyel illetve 2 norvég kolléga volt, nagyon érdekes volt meghallgatni, hogy mások hogyan és milyen módon ismertetik meg ezzel a nyelvtani jelenséggel a tanulókat. Összefoglaltuk a hasonlóságokat – ezekből volt kevesebb – illetve a különbségeket, amik nagymértékben megjelentek, hiszen pl. a magyarban az a rész teljesen kimarad, mivel ugye mi melléknévet nem ragozunk. Egy teljesen új módszert tanított meg nekünk a hölgy, akit egyébként Lisának hívnak, müncheni, és nem tanár, hanem német-francia szinkrontolmacs, de nagyon jó dolgokat mutat és szépen, tagoltan, élvezhetően beszél, nem úgy, mint az osztrákok ...

Aztán este volt egy gyors városnézés a Stephansdomtól, a Grabenen, a Kohlmarkton, a Hofburgon keresztül az Albertináig. Ez is élvezetes volt.

A hét többi napján a tanítás a szokásos mederben folyt, sok játékos feladattal, mindent megkaptunk fénymásolatban, lassan lehet, hogy már a könyveket se kell vennünk ... A csoport lelkes, a norvégok nagyon jól beszélnek németül, nem csoda, hiszen mindegyikük többször tanult Ausztriában, a hölgy itt csinálta a mesterképzését. A lengyelekkel sincs semmi baj, az egyik kollegina megkért, hogy javítsam ki a hibáit, ha vét, és megdicsértek, hogy milyen szépen beszélek németül ... Hát igen, ezért hálás lehetek a volt NDK-s német barátainak, akikkel 36 évvel ezelőtt találkoztunk és mind a mai napig tartjuk a kapcsolatot, olyannyira, hogy augusztus végén jönnek meglátogatni minket.

A tanítás után aztán végre sor kerül kulturális programra is, a két lengyel kolléganővel meglátogattuk a Belvedere-t, ahol még nem voltam soha, jóllehet néhányszor már megfordultam Bécsben. Fantasztikus kiállításokat láttunk, az időjárás nagyon kegyes mostanában velünk, igaz, hogy igen meleg van, de nem esik az eső. A kultúrprogram után kerestem a Dunánál egy fürdőzésre alkalmas helyet, találtam is, igen érdemes volt megvenni a helyi közlekedésre a heti bérletet, mivel 16,20 euróba került, de szvsz az árát már leutaztam vagy négyszer biztosan ...

Este fáklyás felvonulás volt terítéken, megspékelve egy helyi vendéglátóipari egységben történt látogatással, a Grinzing nevű városrészben, amely a leírások szerint a világ legkisebb borvidéke, mintegy 700 hektáron termelnek szőlőt és készítenek belőle jóféle boritalokat. Elfogyasztottam egy helyi specialitást, illetve meglepődéssel konstatáltam, hogy eme vendéglőnek igen neves vendégei voltak a múltban, kezdve amerikai elnököktől, Göncz Árpádon, Bud Spenceren át egészen a Dalai Lámaig ...

Máskülönben világszínvonalú, számomra minden álom- és meseszerű, az utcákon tisztaság, rend, nem kell mindig a lábam elé nézni, hova is lépek ... Az emberek barátságosak, kedvesek segítőkészek, pedig az egész világ jelen van, nem tudok menni 10 métert és a világ különböző helyeiről származó emberekbe botlom, és itt nem elsősorban a WC-s nénikre gondoltam ... Mindenkinek csak ajánlani tudom ezt a lehetőséget, ami – még adott tessék vele élni, én már most mondhatom, hogy minden perc ajándék, amit itt tölthetek. Mindenkinek hasznos lenne kedves kolléganőim és kollegáim, ha 5-6 év alatt mindenki hasonló élményekről tudna beszámolni, mint én.

A harmadik nap is 9-kor kezdtünk, zene a tanítás során, játékok, vonatkozó mellékmondatok, fordítástechnika. Tanítás után elmentünk a Hundertwasser-házba, illetve házhoz, mivel legnagyobb csalódásomra nem tudtunk bemenni, mivel ez egy lakóház is egyben. Nagyot égtem a lengyel kolléginák előtt, mivel azt mondtam nekik végig, hogy simán be lehet menni, aztán meg nem ... Utána elmentünk egy másik múzeumba, ami a közelben található és Haus der Kunst-nak hívják. Na, itt beugrott, hogy ebben voltam, úgyhogy a lelki béke helyreállt ezen objektum részletes megtekintésével.

Este a nyelviskola meghívott egy tipikus bécsi vendéglőbe, ahogy a helyi különlegességek elfogyasztása előtt, alatt illetve után meghánytuk-vetettük a csoporttársaimmal a világ helyzetét. Lisa, a tanárnőnk kijelentette, hogy, ha októberben a Szabadságpárt jelöltjét választják meg, akkor neki itt nincs maradása, holott 2010-től él Bécsben, született müncheniként, saját magát gazdasági menekültként aposztrofálva ... A norvég kollegáktól pedig megtudtam, hogy ők a túlórákért dupla, igen, DUPLA óradíjat kapnak ...

Kezd kissé unalmassá válni, de még mindig azt tudom írni, hogy minden rendben. Kényelmes a szállásom, akkor megyek haza aludni, amikor akarok, a hűtőből azt ehetem, amit akarok, tehát, ha kérek valamit, megveszik. Ennyi. A házigazdaasszony holnap jön haza valószínűleg, remélem, hogy az ő megérkezésével se fognak negatív irányba fordulni a dolgok.

Valahogy kezdem magam álmországból érezni, de tényleg. Mindenki mosolyog, mindenki segítőkész, a multi-kulti, ha akarjuk így hívni, ha nem, működik. Naponta egy török kebabosnál ehelünk két lengyel kolléganőmmel, akikkel általában együtt szervezünk programokat. A közlekedési eszközökön együtt utazik mindenki, legyen szó punkokról, lengyel építőmunkásokról, legrágább öltönyökben virító üzletemberekről, turbánt viselő szikhekről – 2 ilyen embert le is fotóztam a vonaton – szóval mostanában, ha hazaérek, a düh és a reménytelen kétségbeesés érzése fog el ... de most hagyjuk ezt a vonulatot, szakmázzunk egy kicsit ...

Itt se tudok mást írni, csak azt, hogy meg vagyok elégedve, méghozzá nagyon. Szerdán ismét különböző játékok jöttek, fogok is venni pár játékokkal foglalkozó könyvet, nyelvtannal, szókincssel vagy éppen szituációs játékokkal telezsúfolt remekműveket. Azért írom, hogy remekművek, mert tényleg azok, nem azért, mert sokat nem is ismerek közülük, mivel nálunk otthon nem kapható, bár szoktam utánanézni újdonságoknak, meg egyik legkedvesebb kolléganőm Csizi segítségével is úgymond naprakészek vagyunk. Néhány könyvet veszek majd, mivel egyrészt van rá keret, másrészt pedig elsősorban azért jöttem erre a továbbképzésre, hogy próbáljak új impulzusokat, ötleteket gyűjteni ... Na, a végén vettem vagy 10 új könyvet, alig bírtam hazacipelni őket ... (Csak zárójelben írom, de nem tom elégszer leírni, hogy „Kedves Rita! Örökké hálás leszek Neked, hogy annyit dolgoztál, hogy a pályázat sikeresen legyen! KÖSZÖNÖM SZÉPEN!”) Ja, és persze jövőre újra beneveznék, ha nincs jelentkező ...

Kicsit elővettük még a zenét, és hát szóval, a bécsi tájszólásban rappeló bandákat még nekem is nehezemre esett megérteni, bevallom férfiasan, de különben okés volt a dolog. Aztán a memóriajátékokra mutatott néhány variációt Lisa, aztán kicsit nagyon gonoszkodott a bajor, a bécsi tájszólással, amiket persze Hochdeutschban kellett megadni, pénteken kaptunk egy kis járkálós feladatot, amelynek az volt a lényege, hogy el kell jutni azokra a helyekre, ahol egy vélelmezett szerelmespár teknős férfitagja és kacsna női tagjának segítsünk, mivel a szabadság alatt nem sikerültek a képek, amiket csináltak. Persze a történet szerint ezért a hibáért egymás hibáztatták ... Nekünk Heinzi, a Schildkröte, azaz a teknőc jutott, tehát pl. elmentünk a Belvedere-hez és megcsináltunk rendesen a képet, amiket elküldtünk a tanárunknak. Sokat nevettünk, és az egyszerűen megfizethetetlen, hogy napi 5-6-7 órában használhatod a németet.

Mivel az ötödik napon a tanítási utáni program nem mutatkozott számunkra érdekesnek, ezért elhalasztottuk a két lengyel kolléganőmmel, Agata-val és Aneta-val, hogy ellátogattunk Schönbrunnba. Előtte lecsekkoltuk, hogy lehet eljutni az állatkertbe. Pont itt-tartózkodásunk alatt sikerül az osztrákoknak felújítani a metró ezen szakaszát, tehát csak Schönbrunn-ig jutottunk, onnan metrópótló busz, megvettem a jegyeket szombatra, vissza gyalog, és irány a kastély illetve a park. Bevallom őszintén, hogy még itt (se) jártam, de meg is bántam azonnal, ahogy elém tárult a látvány. Puffogtathatnám a jelzőket, hogy fantasztikus, csodálatos stb., de nem teszem, mindenkinek látnia kell, ha eljut Bécsbe. Aztán irány a kastély, amely a Habsburgok nyári rezidenciájaként szolgált vagy 6 évszázadon keresztül, csak egy baj volt, nem szabadott fényképezni, még vaku nélkül se. Természetesen nekem sokkal többet mondott a túra, mint a lengyel kolleganőknek, de láthatóan ők is élvezték. Eltöltöttünk vagy 3-4 órát Schönbrunnban, de még ennyit biztos, hogy el lehetett volna tölteni ott ... Utána még visszamentünk a Rathausplatz-ra megvecsernyézni, ahol persze egy talpalatnyi helyet nem találtunk, hogy leüljünk, mivel tele volt emberekkel az utca, ahogy karácsonyi forgatag helyett most filmfesztivált tartanak (operákat, balettelőadásokat, koncerteket játszanak le a nagyérdeműnek). A bódékban ezúttal jelen volt az egész világ, pontyosabban szólva a különböző földrészek konyhaművészetéhez értő emberek főztjeit és sültjeit élvezhette a tényleg baromi sok ember. Életemben először ettem kenguruhúst, legalábbis az volt kiírva. Olyan volt, mint egy jól elkészített bélszín, szóval mondhatom, hogy nem csalódtam.

Pénteken délutánra nem terveztünk különösebb dolgot, éppen azért nem, mert Lisa elmondása szerint a jövő héten, amikor délután lesz nekünk tanítás, délelőttönként sokkal nagyobb esélyünk lesz bejutni a múzeumokba, mint ezen a héten. Kicsit sétálgattunk a bevásárló központokban, feltérképeztünk mit és hol érdemes venni, aztán pihentünk kicsit a Volksgartenben.

Vasárnap a lengyel kolléganőkkel ellátogattunk a Neue Donau-hoz, hogy kicsit pihenjünk. A víz jó volt, meg is mártóztam benne párszor, aztán 3 óra felé a Rathausplatz irányába indultunk, hogy elfogyasszuk vmi estebédformát. Végre sikerült leülnünk, nem úgy, mint valamelyik nap este, amikor esélyünk se volt helyet foglalni. Jómagam csirkeszárnnyat ettem, jól átsütve, az amcsiktól. Utána még sziesztáztam kicsit a téren.

Hétfőtől, ezen a héten délután van tanítás, tehát a délelőttök szabadok. A lengyelek úgy tervezték, hogy elmennek az Albertina-ba, én már voltam ott, és annyira nem tetszett, hogy még egyszer megnéztem volna, gondoltam, hogy feltérképezem a vásárlási lehetőségeket a jó öreg, gondolom, mindenki számára ismerős Mariahilfer-Straße-n. Persze, minden a feléért van, mármint legalább 50 %-kal olcsóbb, de bevallom, nagyon sok esetben olyan árakkal találkozom, mint otthon, bármerre is nézek, sőt olcsóbb nagyon sok minden ... A fizetésekhez képest meg, ahogy a német mondaná spottbillig ... azaz – majdnem azt írtam, de aztán mégse – naondenaon olcsó ...

Új hét, új tanár. Matthias-nak hívják, ma mutatott – szokás szerint – egy csomó játékot, aztán nyelvkönyveket elemeztünk illetve egymás országainak az oktatási rendszerét szedtük darabokra. Hát, elég vegyes felvágott volt ... Pl., az osztrákoknál minden tanárnak 20 oktatási egységet kell teljesíteni hetente. De ez mindenkinek különböző óraszámot jelent, pl. a nyelvtanároknak 18 órát – azért ezek a sógorok tudnak valamit – mivel az ő szorzójuk 1,2. Aztán vannak az érettségi adó tárgyak 1,1-es szorzóval, aztán az érettségit nem adók 1,0-s szorzóval és a sor végén – ahogy Matthias fogalmazott a szegény testnevelők 0,9-cel – de ez is max. csak 22 óra. A norvégoknál 22, és minden túlóra dupla fizű, a lengyeleknél 18(!) még, de aztán elmeséltem a mi rendszerünket, és biztosítottam őket afelől, hogy rájuk is ez vár ... A norvégok sincsenek annyira elcsattanva a saját rendszerüktől, pl. náluk alig írnak vmit is kézzel a gyerekek, a fiatal tanerő most egy olyan csoportot kezd majd oktatni, ahol csak

digitális tananyag lesz ... Ez a másik véglet, meg is mondtam nekik, hogy a jó dolgukban már nem is tudják, hogy mit kezdjenek magukkal.

Tanítás után a Sissi-mítosz nyomába eredtünk, idegenvezetőnk ugyanaz a hölgy volt, mint egy héttel ezelőtt. Nagyon érdekes dolgokat mesélt, volt, ami nem ismertem, természetesen ezer szállal kötődött a magyarokhoz, de a lengyel kollégák számára is élvezhető volt az idegenvezetés.

AZ utolsó napokban megnéztük még a Spanyol Lovasiskola reggeli, átmozgató edzését, amely bevallom őszintén elég nagy csalódás volt a számomra, mivel nem mutattak semmilyen trükköt, vágázást, stb., csak fel és alá lovagolgattak 2 órán keresztül. Egyik nap a tanítás után megnéztük a Prater-t, és ott maradtunk késő estig, hogy sötétben is megcsodálhassunk Bécs fényeit. A nap lezárásaként pedig a méltán nagyhírű Schweizerhausban vacsoráztunk, még hozzá egy bécsi specialitást, a Stelze-t, ami nem más, mint egy majd' másfél kilós sertéscsülök, ropogósra sütvé ... Hát, majdnem megmaradt belőle valami, pedig voltunk rá négyen, de a végén azért odatettem magam ...

Úgy hiszem, hogy összefoglalást már nem nagyon kell írnom ... Nagyon örültem a lehetőségnek, minden percét élveztem, mindenkinek ajánlanám az Erasmus + keretében megvalósuló képzést. Elsődleges célom az volt, hogy szakmailag új módszereket ismerjek meg, új impulzusok érjenek és valamilyen szinten feltöltssem a lassan lemerülő energiaforrásaimat. Nos, mindez nem 100, hanem 120 százalékban sikerült.

Lezárásként pedig azt kell írnom, hogy úgy érzem, jómagam teljes mértékben, minden szempontból feltöltődve, sok új ismerettel felvértezve várok neki az előttem álló huszonkét vagy ki tudja még hány évnek ...

Majer Tamás

a német irodalom és nyelv tanára

érettségi vizsgaelnök (középszint, emelt szint)

szakvizsgázott pedagógus

a Közalkalmazotti Tanács elnöke

tantárgygondozó szaktanácsadó (német)

mesterpedagógus

Dunaújvárosi, 2016 augusztus 11.

név: Kóren Natasa : 16/KA101/022682

BESZÁMOLÓ

Kóren Natasa, Dunakeszi Radnóti Miklós Gimnázium

France Langue, langue et forme; Nizza, 2016.07.17.-07.30.

2016. július 18-29 között francia nyelv és szabadidő sport tanfolyamon vettem részt Nizzában, az európai mobilitás+ program keretén belül.

A tanfolyam heti 20 nyelvórából és heti három délután 60 perc sportfoglalkozásból állt, a nyelvi csoportban átlagosan 11 fő, a délutáni sport alkalmak létszáma változó volt.

Nyelvi csoport elosztás: A tanfolyam kezdete előtt minimum egy héttel, írásbeli szintfelmérőt kell online kitölteni, a tanfolyam első napján ezt egészíti ki egy szóbeli beszélgetés. A csoportok kódokat kapnak, ezen kódok alapján lehet a termeket megtalálni. Az iskola tizenhárom teremmel és egy kávézóval rendelkezik, az utóbbi helyszínen lehetőség van számítógép használatára, de a sajátos francia billentyűzet, ami teljesen más, mint a jól megszokott qwerty, igencsak megnehezíti a gépelni vágyók dolgát.

Első nap: Minden hétfő délelőtt az újonnan érkezőké, 8:30 és 10:30 között zajlottak a szóbeli szintfelmérések, illetve lehetőségünk nyílt a többi új hallgatóval megismerkedni. 10:30-tól közös tájékoztatót vettünk részt, ahol az iskola egyik vezető tanára bemutatta az iskolát, és ismertette a főbb alapelveket. Az első és legfontosabb alapelvük, hogy nem metodikai, hanem pedagógia alapokon zajlik a nyelvtanítás, ezt többször kihangsúlyozták. Indoklásul példaként a latin nyelvcsalád nyelveit és a japán nyelv eltérőségét hozták, illetve, hogy egy olasz tanulónak mennyivel könnyebb elsajátítani a francia nyelvet, mint egy japán hallgatónak.

Az írásbeli szintfelmérő rendszere, kérdésösszetétele, tematikája alapján profi, a szintemnek abszolút megfelelő oktatásra, és péntekenkénti vizsgákra számítottam. A csoport beosztásánál tisztában voltam vele, hogy az a nyelvtani és helyesírási szintemnek lesz megfelelő és nem a szóbeli tudásomnak, ami sokkal magasabb az előzőnél.

Előzetes elvárásom a nyelvtani tudásom pontosabbá tétele, a régen tanult, de azóta elfelejtett nyelvtani elemek felelevenítése, gyakorlatba történő átültetése volt.

A szabadidős sportok kapcsán szerettem volna egy-egy új ötletet, játékot, edzés módszert megismerni, melyeket át tudok ültetni testnevelés óráimba.

További célom volt olyan nemzetközi kapcsolatok kiépítése, melyeket fel tudok majd használni osztályfőnökként, ha az osztályomból esetleg valaki majd külföldi egyetemen szeretne továbbtanulni, illetve szerettem volna, ha lehetőségem nyílik egy esetleges cserediák program felvetésére.

Már a mobilitás programon való részvételt megelőzően is fontosnak tartottam a kollégák tájékoztatását, motiválását hasonló képzés megpályázására. Ez az elhatározás csak tovább erősödött a tanfolyam során, a Nizzában töltött két hét alatt folyamatosan töltöttem fel képeket, beszámolókat a kollégákkal közös felhőbe, illetve a hazautazásomat követően természetesen hosszabb szakmai és élménybeszámolót meg fogok velük osztani, írásban, személyesen egyaránt.

A kurzus elsősorban lendületet, nyitást, új szemléletet adott. Az első héten kilenc egyetemistával voltam egy csoportban, közülük heten az Egyesült Államokból, egy egyetemről érkeztek, az átlag életkoruk húsz év volt. A kilenc csoporttársam kilenc nagyon eltérő szinten beszélt a francia nyelvet (nem is értettem, hogy miért vannak, vagyunk egy csoportban), motiváltságuk is eltérő volt. Gyakran nem csoporttárs, hanem pedagógus szemmel néztem őket, úgy, hogy én vajon miként oldanám meg tanárunk helyében a felmerülő nehézségeket, hogyan kezelném ezen diákokat.

A helyzetmegoldási kérdések mellett hozzáállásuk, dinamikájuk, az ő megfigyelésük sokat ötletet adott osztályfőnöki munkámban, illetve a végzős osztályok jobb megértésében, kicsit előre láttam, hogy milyen irányba mennek, szeretnének menni az én tanítványaim, melyek a most követni vágyott „trendek” Egyfajta előre időutazás volt.

Francia nyelvtanulás terén is hozott az első hét hasznosítható elemeket, elsősorban a kommunikációs rész, ahol izgalmas témákat dolgoztunk fel. A pénteki vizsgát „A” vagyis jeles eredménnyel zártam.

A második hétre szinte teljesen kicserélődött a csoport, az újonnan érkezők között volt egy ötvenhat éves holland angoltanár(vele telefon, e-mail címet cseréltünk, ősszel felvesszük a kapcsolatot, talán lesz lehetőség az iskoláink közti továbbgondolkodásra), egy hasonló korú amerikai spanyol nyelvész, egy svájci és egy német egyetemista, egy brazil mérnök és egy lengyel vegyész. A tudásunk sokkal közelebb állt egymáshoz, noha a hozzáállásom, aktivitásom mind a két hét során pozitív, lendületes, igyekvő volt, ez csak a második héten egyezett csoporttársaiméval. A motiváltságunk is hasonló volt, ők is tanulni, fejlődni, profitálni jöttek.

Ez a hét sokkal minőségibb oktatást hozott, rengeteg nyelvtant vettünk és igazán jó, fejlesztő beszélgetések voltak. A második heti csoporttársaimmal esténként is szerveztünk közös programokat, ekkor nyílt alkalmam többek között a holland, a német és az amerikai felsőoktatási rendszerről tájékozódni.

Csoporttársaimmal az búcsú esténken ülve fogalmazódott meg bennem, hogy micsoda lehetőség, élmény, hogy ennyi nemzet, ennyire sokszínű képviselői a legnagyobb egyetértésben, viccelődve, nagyon jókat beszélgetve tölthetnek el együtt egy estét.

A második hét maximálisan megadta mindazt, amelyeket francia nyelv és pedagógia, szociális kapcsolatok terén elvárásként fogalmaztam meg magamban a képzés kapcsán.

A France Langue egy jól bejáratott módon működő, nagyüzemi szervezet, ami, ha nincsenek eltérések, nagyon jól működik. Noha a nyelviskola a saját prospektusában, képzési rendszerében hirdeti a kiegészítő lehetőségeket, esetemben a „forme” programot, erről nem igazán tájékoztatták. A nyelvtanfolyamról időben, angolul, franciául küldtek levelet, a sport foglalkozásokról még az első nap délelőttjén sem mondtak semmit.

Az első alkalomról, telefonon, a nyelviskola által szervezett városnézés közben értesítettek és ez a lazaság végig kísérte a két hetet. Probléma megoldó készségemre- idegen nyelven – is szükség volt ezen időszak alatt, például a megbeszélt úszást egy órával a kezdés előtt módosították futásra, ami más felszerelést igényelt, néhány telefon, egyeztetés és megoldódott a csere. Számos ehhez hasonló helyzet fordult elő, noha meghirdették a sportórákat, nem igazán törődtek vele, utolsó pillanatban, pontatlanul tájékoztattak, sosem tudtuk előre, hogy mit fogunk aznap csinálni, „ahogy lesz, úgy lesz” módon szerveződtek, ezen alkalmak.

Maguk a sportalkalmak élvezetesebbek voltak, a szervezési, tájékoztatási nehézségek ellenére hasznos és jó gyakorlatokat ismerhettem meg, elsősorban az úszás során, de ez inkább rajtam, mint a France Langue-on múlt.

Összességében elmondható, hogy nagyon hasznos, sok-sok élménnyel, fejlődéssel, új kapcsolattal teli két hétnek lehettem részese, tapasztalataimat egészen biztos hasznosítani tudom majd tanári munkám során.

Dunaújváros, 2016 augusztus 4.

Vörösi István

Továbbképzési élményeim a festői Broadstairs-ben

készítette: Ábrahám Hedvig

Intézményünk, a Dunakeszi Radnóti Miklós Gimnázium már több éve sikeres pályázatot nyújt be az Erasmusnál és így lehetőségünk nyílik évről-évre külföldi tanártovábbképzéseken részt venni. Idén júliusban én voltam az egyik szerencsés, aki 2 hetet eltölthetett a gyönyörű Kent vidékén elhelyezkedő hangulatos tengerparti városkában, Broadstairs-ben, amely legkönnyebben vonattal érhető el Londonból, bő másfél óra alatt. Itt található a Hilderstone College, amelynek 14 napig hallgatója lehettem egy angoltanároknak szóló módszertani és kulturális kurzuson. Mind az iskola, mind a társaság, mind a szállás egyaránt sok-sok élményt nyújtott. Úgy érzem, lelkileg és szellemileg is igazi feltöltődés volt a kint töltött idő, az ember saját magáról is sokat megtud egy ilyen alkalommal: mennyire talpraesett, nyitott, magabiztos.

Betekintést nyerhettem egy hamisítatlan angol kisváros életébe, ahol szinte minden Dickens-t idézi-múzeum, fogadó és szálloda is viseli itt a nagy író nevét, hiszen sok időt töltött itt és nem egy művére ezen a tájon kapott ihletet. Emellett, számomra teljesen új élmény volt az angol tengerparti élet, a szerdánként megrendezett tűzijátékkal, sok-sok hangulatos 'pub'-bal és persze a rengeteg sirállyal. Egy idős hölgynél laktam, aki minden tőle telhetőt megtett, hogy otthon érezzem magam. Igazán szívélyes vendéglátót, kellemes humorú társalkodó partnert és nem utolsósorban kiváló szakácsot ismertem meg benne.

Nagyjából 10 perc séta távolságra lakott az iskolától, ami igazán kényelmes volt. Az időjárás igazán elkényeztetett: a 2 hét alatt egy csepp eső sem esett (pedig mindenféle eszközzel készültem a zord angol csapadékokra- a bőröndömben nem csekély helyet foglaltak el az ezek ellen védelmet nyújtó eszközök☺). Az enyhe klíma még a helyieket is meglepte, azt mondták, ez nem szokványos arrafelé. Az elutazást megelőzően utána olvastam Kent-nek, mely, a leírások szerint Nagy-Britannia legnaposabb és legmelegebb időjárású körzete. Ezt megtapasztaltam, nagy örömömre.

Az iskola, ahová jártam, régóta foglalkozik nemzetközi tanártovábbképzésekkel, nyári nyelvtanfolyamok szervezésével. Nagyon jó hangulatú, nyugodtan mondhatom, igazi baráti légkörben zajlottak az órák, a csoportomból pedig többekkel azóta is tartom a kapcsolatot. Rajtam kívül mindenki német anyanyelvű volt a 9 főből, úgyhogy mondták is, hogy a jelenlétem igazi motiváló erő a számukra, hogy angolul beszéljenek. Svájcból, Németországból érkeztek, különböző életkorú és képességű gyerekeket oktató

intézményekből, így módszertanilag sok ötletet, fogást tudtunk egymásnak átadni. Sokszor az estéinket is együtt töltöttük egy-egy hangulatos micropubban, a helyiek társaságában.

A tanfolyam legnagyobb hasznának azt érzem, hogy reaktivált sok, már leülepedett gyakorlatot, amelyeket újra, friss lendülettel fogok tudni a gyakorlatban alkalmazni. A Hilderstone College esti és hétvégi programokat is szervezett, így jutottam el az iskola külön buszával és idegenvezetővel a közeli Ramsgate-be, Canterbury-be, Dover-be és egy teljes szabadnapra Londonba. Igazi kikapcsolódás volt ezúttal nem 40-50 diák kísérő tanáraként, hanem ráérős turistaként végigjárni ezeket az egyébként már nagyjából ismerős helyeket. Így teljesen más arcukat ismertem meg, nagyon kellemes emlékekkel lettem ezáltal is gazdagabb.

Összességében elmondhatom, hogy ez a 2 hét a célnyelvi nyelvi környezetben sok és maradandó élményt adott szakmai és emberi készségek terén is.

Dmazeni, 2016 augusztus 4.

Abraham Hednig

